

„Румелиотитѣ при това се оказали и по любезни къмъ русскитѣ войници. Ето единъ анекдотъ, който, по видимо, може да докажи това. Когато, единъ пътъ бѣхъ въ Казанлъкъ, под-префекта ме заведе въ женския мѣнастирь и ми показа двѣ млади туркини, твърдѣ красиви и двѣтѣ съ дѣца въ ржцѣтѣ. Тѣзи двѣ млади моми, ми каза съ библейска простота чиновника, — се запознали въ врѣме на войната, тая съ полковника X, а тая съ майора Z; отпослѣ се родили двѣ дѣца и общината ги усыновила въ знакъ на признателностъ къмъ своитѣ освободители. За сега тѣзи жени живѣятъ въ мѣнастиря, гдѣто се ползватъ съ пълна свобода и се съдържатъ отъ общината“. Азъ попитахъ началницата на мѣнастиря, приели ли сж тѣзи жени православие. „Не сж йоще, отговори тя; но ний се надѣемъ, че това щастливо събитие скоро ще се сбъдни“. Да почакаме слѣдующето дохождане на русситѣ!

„И забѣлѣжете, че ако да бѣше присъединена Румелия къмъ България, то и въ самото княжество работитѣ щеха да трѣгнатъ по добръ. Най напрѣдъ столица, вѣроятно ще трѣбва да се прѣмѣсти, тѣй като избиранieto на София за столица е било голѣма грѣшка отъ гледна точка за добро водение на работитѣ и прѣуслѣванието, и грѣшка, направена отъ Россия съзнателно. София е стратегическия пунктъ, който се намира между Дунава, Македония и Румелия; тоя градъ ще командова желѣзния пътъ за Цариградъ, и този, който го занимава, може лесно да вземе съ пристѣпъ Балканитѣ при помощта на войскитѣ, идящи отъ къмъ Дунава, и послѣ да наводни, ако иска, Тракия и Македония. Русситѣ като мислили да иматъ българитѣ и българското правителство въ своитѣ ржцѣ, погрижили се да избиратъ София за столица, по рано отъ да доде князь Александръ. Но тоя изборъ билъ гибеленъ, тѣй като билъ избранъ за столица градъ на западния край на страната и между население, което е въ цѣла България най неразвито. Който знае само София, той не знае България, а само племето шопи, което отъ незапаметни врѣмена си остава заключено въ своето плоскогорие, вѣнъ отъ всѣкакво съобщение съ другитѣ. За да